

ינץ רמגל : מבעד לאשנב העבותות

חושך בתא.

מבעד לעיגול קטיפתו הלחה, בווקת האורות הנעים של הצוהר הפתוח אל עבר הלילה, חודרת ומידפקת נשימת הריחות הכבדה של כתמי השמן הצפים על פני מימי הנמל, הנקפלים בלאט. אט אט מוליכים הם את צללי גוויליהם השחומים. אט אט בכתב־הנמלים העתיק על פני האספקלריות בורקות העומק הרוטט של נבכי המים הפהים, העצורים.

שוב חוזרות ומלטפות את המצח שלוחות כפותיהם רפות־ההבל של ענני קיטור פלוטי דוודים רחוקים, המשתרבבות מרחם האפלה העוממת, רחוש־האדוות. בחופי גלימותיהן הכחלחלות עולים מתוך הים קרעי בבזאת המחול פורשי־הזרועות של סווארי שבעת חופי עולם.

שוב מגביה פנס הרציף המאובק את תימורת קומתו הגבעולית מתוך ציבורי השקים והתיבות ריחניות־הנסרים. בריפון עורף צייתני זורה גביע אישונו מחוגי עיגולים אוריים, חגים־דהים בחוורון־מרחקים. שוב מותח את עורקי סיביו השעירים עבות־המאנילה כבד השרירים הקלועים, הנטוי מן הסיפון מעל ראשך אל בוהן הרציף שומם־הרוח, בנאקת ערגה נמשכת. נמשכת־נמתחת הרוח.

מרכבות שלג מעופפות וחמוקים זוהבים של צבאים הדהרים על משטחי האגמים הקופאים, מתוחי המרחקים הלבנים, פורצים מגרונותיהם המזמרים של מלחי הפיינית העוגנת בסמוך. מתנגפי כתפיים ורגלים נגררים הם על הרציף מתחת.

... הוי כמה טוב בשלג, יורגן! ..."

... ראיית ת'היא על יד הדלפק, חצי משפורת רצתה, שווה? ..."

... בהלסינקי שווה, פה שווה יריקה..."

„הזקן מנוול
נשאר כל הלילה — —“

„גונהילד שלי
מפליגים לאלכס—נדריה
נוסעים לנא—פו—לי — —“

„הו, הא!
פיצות, סיניוריטות
גונהילד שלי
שי לך אביא,
אל תבכי — —“

חולפת־עוברת מתחת לצוהר סירת־המנוע הפורמת דרכה במסלול קצף מתוח תוך יריעות השחור המרחפות של השמן הצף. שוליו המכסיפים נורעים קרעי גווילים עטורי נורים מפעפעים. הצטלצלויות חדות של קרונות מתנגשים, לחן גירגורם החרישי של מנופי החשמל הזורם בהמית הסיחרורים החגים של האור, בקריאת אדם מתהדהדת מבטן ספינה, בריב־רבבות ניקודי האור המרצדים סביב לגושי השחור של הקרפיפים העוצרים נשימתם באפלה.

שוב נמל.

שוב מיפתח המרחבים המקופלים ירוקי תלמים מקציפים מעבר לחומת שובר־הגלים, מבעד למיצלבי העבותות הקלועים, הנטויים מטה במורדות ירכתן וחרטומן של ספינות אל זקפי הרציף. בשלוחות הדים רוטטים, כמבעד לעורקים חיים, מתפעם דופק־גוון, רתום שריגי חבליהן; טירטור מנופיהן, רטט דפנותיהן, המית משאבותיהן החרישית המגרגרת מעמקי מכונותיהן; הלמות פטיש רחוק, מרוצת המלחים על הסיפון ותפיחת מימי הנמל השוקטים, המתקמרים־גולשים בפתאום למשבב הד אוקיאנוס רחוק המגיע עדיהם.

צליל מתכת נוקש במרחק: קצוב. מעורר. מאופק־הד.

— — אט אט עולה העוגן מתוך המעמקים —
מחודד־קצוות זוחל על פני הרקע המואר של דפנות האניה הנעה
מנגד.

חוליה חוליה גואה, אט אט עולה, בטופריו הפשוקים, אחווי בוך־
קרקעית־הנמל הנשמט גושים־גושים.

— — אט אט עולה העוגן מתוך המעמקים —

צווארו רתוק־השלשלת נע כענבל. חוור־הולם בדופן חרטומה.
גערת חובל. פעמון פעמון.

פעם. הולם־פעם, מגלגל הדיו בחלל הלילי.

— — אט אט עולה העוגן מתוך המעמקים —

אפלות מרטט צוואר המתכת העב, נשחל תוך נקב צינורו, המשחיר
במרחק כתבלול.

נשאב לתוכו. קופא אין־ניעה.

מקורי טופריו השלוחים תלויים מעבר לחרטום הפולח לאטו את
מימי הנמל האפלים — — המרשרשים.

— — אט אט חוצה הדופן במים השחורים —

גושי הבוץ ניתקים, מקפיצי אדוות, לתוך הים.

האניה הולכת. האניה חולפת.

מעקות. תרנים. טורי אשנבים כבויים.

בורקת־דפנות חולפת, מקשיחה חרמש שובל קצוף־זהרורים, מישירת־
ירכתיים, נקלעת, נשקפת מנגד, מבעד למיצלב העבותות התלויים.

— — אט אט הולכת, אט אט חולפת, במים רבים —

עד למרחוק. מרחוק.

מבעד לאילן העבותות ארוג־המרחקים.

— — אט אט הולכת, אט אט חולפת, במים רבים —

שוב נמלו של ים.

שוב חרטום מורט שלשלת עוגן בנאקה כבושה. מלח קורא בשנתו
לנוף הפיורדים הרחוק. עצורי נשימה מצפים מערמי מטענים ריחנים
לסף המסע הגדול.

אדוה לוחכת שולי רציף.
לוחכת.

מלפניך — העיר הגולשת בהר
הרציף ההומה, הרמקול הצורח, הסיפונים הגדושים אדם
חריקת המנופים, קריאות הסווארים, ריגשת השליחים
הצחוק, הבכי, דוחק הכתלים, בבואות הפרצופים החולפים-ועוברים
מגע הגופים, בשר הכפות הלוחצות שלום
ריחות השמן, המים, החבלים

אך מאחריך — מבעד לשכבת-הרקיע ארוגת-העבותות, כבר מצפים
המרתבים הפרושים מעבר לחומת שובר-הגלים — —
תכולי-אופק טובלים בלולאות-עין עגולות של מתגי החבלים לופתי
רעמות החרטומים
— השופלים, הגואים, בהתנגחויות ארוכות של רתמות הפבלים אחוזות
בהני הרציפים.

רסני העבותים המתמתחים, העוצרים המשפכים בנאק מכאובם החי,
את תֵּאֲרִידֵהָר המחלחל הפורץ מצלעי האניות, המתחככות בקוצר-
רוח אל אבני הרציף מהן רוז מרגוע עד תום.
חבלים — עבותות על עבותות של חבלים —
רתמות רסנים נאמנים, חוגרי-אפקים, בולמי רכב גלים דוהרים — —

משולי ספינות נעות על עגנון נטויים מיתרים, מטה אל טבעות
מצופים; מקליעים מרחק משתרג של עבותים נמתחים, כקשתות
מרחיפות, נדרכות על פני מים רבים — —
מעל למנענעי אדוות מקציפות, תחת לקשת-הענק השקופה, המיתרית,
של הרוח החולפת — —

חבלים — שער מחלפותיהן של ספינות, הקולח זהוב-סיבים שטופי-
שמש מעל לגדות החרטומים השטים — — החולפים.
חבלים נמשכים בזרועות, מצטנפים לפקעות, נכרכים, נזרקים, כפתנים
מתפתלים על רציפים — —
ענפים, עורקים חיים של זרועות, שהויות חופיהם של שבעה הימים

שזורות בנימי סיביהם, המשקפים זה דורות, מבעד משלבי צהריהם
 השמשיים — לעיני הנער החולמני כמה־המרחב והספן הזקן שבע־
 הימים — את האניות המקודשות אל הים, הנכונות על עגנו, על רקע
 האופק העלום, הערפלי — —
 — — האופק ממנו תבואנה, אליו תרחקנה עולמית — —

זהובות־עמוקות תהדהדנה למחרת הצטלצלויות הגשר באולם־המכונות
 הלבן — בנאקת קיטור משתחרר תפרוץ נשימתם העצורה של חזות
 המתכת העשנים — —

גזע צירו המתוח של המדחף, פרוש שרשי הסנפירים, יערבל את
 מימי הירכתיים בחיגת סיחרורים נהמים, מרעיד־סיפון, מקציפ־
 שובל — —

הנווט יפרוש את גווילי המרחקים, המתמפים על הקלף המשורטט,
 ישיט לאטו את מקבילי־סרגליו השקופים על פני התהומות רקומי־
 המפוצים ובקולו יתווה אורח.

אט אט ימשוך ההגאי ויטה את ידות האופן, המהבהבות באורצל
 הכחול של הבוקר, ומעבר לדופן יפתחו בגלישה נפרשת, לקראת
 הנתב היורד בסירה, שלביו הרטובים של סולם־יעקב, סולם
 החבלים.

בצריחה תרום להקת השחפים מעל קימוריו המתגליינים של הים
 הנושב ותבשר את פליחת החרטום הבוקע, הגולל גווילי־מים
 לעברים.

עולה־יורדת תחליק האניה, מבעד לפתח הנמל הגולש, את גזרת
 גווה זרום־קווי־החמוקים —

גואה־שופלת, טובלת קצה־מתנניים, בשערי הים המבעבעים אל עבר
 האופק, הזונק פעור־מרחב לקראתה, במחול השדרית הקדמון — —
 הסיפון יתנוدد ואתה תחוש בטלטול הנרחב, תשאף לתוכך את המשב
 העמוק, הפועם, של המרחב הכחול, המתקמר, ומעל למעקה האחזו
 בכפך תראה את היבשה שוקעת — — —